

lingen og modet kombineres med en rolig hånd, der ikke ryster og heller ikke handler i panik.

Det finanslovsforslag, som regeringen har fremsat, og som vi behandler for første gang i dag, afspejler netop disse tre ting. Finanslovsforslaget er på en og samme tid handlekraftigt, modigt og afbalanceret. Når vi taler om handlekraft, vil jeg sige, at finanslovsforslaget indeholder et historisk stort løft i de offentlige investeringer; investeringer, der skal være med til det, som man blandt økonomer kalder at stimulere økonomien. Jeg vil foretrække det mere jordnære ved at sige, at det er investeringer, som skal være med til at fastholde arbejdspladser. Investeringer, som skal være med til skabe nye arbejdspladser, er handlekraft.

Når vi taler om mod, vil jeg sige, at det også er indeholdt i finanslovsforslaget. Modet ligger i, at vi har at gøre med et forslag, der ikke lader sig tryne af finanskrisen. Der er, til trods for de ugunstige økonomiske omstændigheder, blevet skabt plads til at fortsætte udviklingen af vort samfund. Det er mod.

Når man taler om en rolig hånd, vil jeg sige, at den også er repræsenteret i finanslovsforslaget. Sagen er nemlig den, at regeringen med sit forslag lægger sig lige præcis der, hvor der tages højde for de store udfordringer, økonomien står over for lige nu, samtidig med at blikket også er rettet mod den tid, der følger efter. Med andre ord balancerer finanslovsforslaget på den linje, der markerer behovet for på den ene side at sende penge ud for at skubbe til økonomien og på den anden side at gøre det på et niveau, hvor vi ikke på sigt ødelægger den sunde økonomi, som er blevet bygget op under den her regering. Det er et forslag, som vil understøtte behovet for vækst her og nu uden at gøre det for kommende generationers regning. Det er en rolig hånd.

I det hele taget ligger finanslovsforslaget i fin forlængelse af den målrettede indsats, som regeringen har foretaget under finanskrisen, en indsats, som konkret og målrettet har sigtet på først at stabilisere og dernæst stimulere økonomien, alt sammen med det sigte at sørge for, at så få som muligt kommer i den ulykkelige situation, at de mister deres job.

Har vi så gjort nok? Har regeringen taget problemerne alvorligt og handlet? Tja, nu skal man jo være påpasselig med at svare på andres vegne, men jeg vover alligevel det ene øje. Hvis man spørger oppositionen, er svaret: Nej. Jeg vover dog også det andet øje og siger, at svaret ville have været nej, uanset hvad regeringen

havde gjort. For det er jo netop det, som kendetegner oppositionen. Vil regeringen bruge 1 kr., vil oppositionen bruge 2 kr., vil regeringen bruge 2 kr., vil oppositionen bruge 3 kr. Det er skruen uden ende, og det er også historien uden ende. Det får mig faktisk til at tænke på, at en socialdemokrat eller en SF'er, der er til stede ved en auktion, må være ethvert auktionshus' største drøm, for uanset hvad andre byder, kan man være helt sikker på, at der hele tiden bliver budt over.

Men når vi så nu kender svaret, nemlig at regeringen ikke har gjort nok, hvad er det så, oppositionen ikke mener er nok? Det vil jeg gerne dvæle lidt ved. Jeg tror måske, at det i den forbindelse kan være nyttigt at remse en række af de tiltag op, som regeringen har taget initiativ til for at understøtte den økonomiske aktivitet og beskæftigelsen. Vi har vedtaget en bankpakke, vi har vedtaget en kreditpakke og også en obligations- og en pensionspakke, vi har vedtaget en ny eksportlåneordning, vi har vedtaget en forlængelse af kredittiderne, og vi har fremlagt en erhvervspakke.

Kl. 15:34

Men det stopper ikke her. Også en lang række andre tiltag er blevet gjort. Vi har gennemført en skattereform, som betyder, at danskerne til næste år vil få godt og vel 14 mia. kr. mere mellem hænderne. Og til de 14 mia. kr. skal lægges yderligere 25 mia. kr., som er frigivet til forbrug ved udbetaling af midlerne fra SP, Den Særlige Pensionsopsparring.

Men heller ikke her stopper det. Regeringen har også oprettet en renoveringspulje på 1,5 mia. kr., samtidig med at man øger de kommunale anlægsinvesteringer med 5 mia. kr. til næste år. Og endelig har regeringen også fremrykket en række anlægsinvesteringer på vej- og jernbanelområdet.

Heldigvis er vi da også i de her dage begyndt at se første tegn på, at regeringens mange tiltag virker. Flere tal tyder på, at der er ved at ske en stabilisering af økonomien. På samme måde er der også tegn på, at nedgangen så småt vil begynde at vende til fremgang, både herhjemme og i verden omkring os.

Det må derfor være mere end ualmindelig svært for oppositionen for alvor at vedblive med at kritisere regeringen for ikke at gøre nok – i hvert fald, hvis man er seriøs. Da jeg nu engang ikke er en, som ynder at beskyldte mine politiske modstandere for alle mulige ting, vil jeg natur-